

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ИЗДАЊЕ ЗА СРЕМСКЕ КАРЛОВЦЕ

СРЕМСКИ КАРЛОВЦИ, АПРИЛ, 1997, ГОДИНА VIII, БРОЈ 367
ИЗЛАЗИ МЕСЕЧНО, БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

Општински одбор Српске радикалне странке за Сремске Карловце донео је одлуку да Централној отаџбинској управи СРС предложи Војислава Шешеља, за кандидата наше странке на предстојећим изборима за председника Србије.

Радикали Сремских Карловаца сматрају да Српска радикална странка има велике изгледе на победу на републичким изборима, а да истовремено, Војислав Шешељ на председничким изборима неће имати право противкандидата и озбиљног такмаца који може да угрози изборни успех.

ШЕШЕЉА ЗА ПРЕДСЕДНИКА СРБИЈЕ

Српски радикали за разлику од осталих странака и коалиција, не морају да чекају повратак својих председника из Вашингтона и Бона, да сазнају ко ће им бити кандидат на председничким изборима, нити, као чланови „леве“ коалиције морају да са нестрпљењем слушају новости из Рима (где се тренутно налази председница дирекције једне од чланица коалиције) – да ли је успела пластична операција скидања масних наслага и улепшавања, како би коалиција СПСЈУЛНД имала, ако не паметније и поштеније, оно бар лепше кандидате на изборима.

Радикали сматрају да имена и личности које најављују учешће у изборима за председника Србије нису дорасли том задатку, нити да могу Србији помоћи и предводити је у XXI век. Тим више су реалније процене које српским радикалима и Војиславу Шешељу дају „опипљиве“ шансе за победу.

С. Мирић

ГОВОР Др Војислава Шешелја у Земуну на митингу приликом посете делегације Националног фронта Француске на челу са председником Жан-Мари Лепеном

Према вама су наши пријатељи из Француске, представници неке друге Француске која није бомбардовала српски народ, која не мрзи Србију! Која гаји искрена братска осећања према српском народу. Данас су према вама људи чији су очеви и дедови, заједно са српским војницима, ослобађали Србију и српске земље. Са нама су представници француског поноса, достојанства, поштења, патриотизма... Данас су међу нама представници ове Републике Француске којој је српски народ подигао Споменик захвалности на Калемегдану, у срцу Београда! То су људи чији су предци заслужили да нам наши дедови оставе у аманет поруку: „Волимо Француску као што је она волела нас.“ Ви одавно знате, да ми српски радикали у Београд и Србију не доводимо српске непријатеље, и никад не доводимо оне који су тражили да се бомбардују српска села и градови, српска деца... Не доводимо оне који су тражили да се бомбардује Београд. Ми, кад контактирамо са политичарима из иностранства не клечимо на коленима, него говоримо усправно, поносно и гордо! Ако неко каже да још немамо много пријатеља, можда их и немамо много, али пријатељи које имамо су одабрани пријатељи! Пријатељи у које се можемо уздати, који мисле као ми, који нас подржавају у нашој борби за опстанак државе и народа, Председник Националног фронта Француске, господин Жан Мери Ле Пен и његови најближи сарадници, господин Доминик Шабош и командант Жак Дор својим присуством у Београду и у Србији, овде у српском Земуну сведоче да има много Француза који не заборављају на пријатељство са Србијом, и којима је Србија на срцу. Наши пријатељи дошли су у једном тешком, можда и пресудном тренутку за српски народ. Левичарски режим СПС-а, ЈУЛ-а и Нове демократије показао је да ништа паметно не може да се уради! Доживео је промашај

на националном, политичком, економском, социјалном и културном плану. Одавно су неразумном и непромишљеном политиком угрожени српски национални интереси. Већ смо остали без много територија, а прети опасност да изгубимо и постојеће територије! У економској сфери и стању, у коме ни једна фабрика не може да ради и послује, и док радници примају плате са закашњењем од по неколико месеци, и док је већи број радника на принудном одмору-народ све више почиње да стење! Социјална ситуација одише крајњом бедом, а деца су нам одавно гладна. Народ трпи највећу невољу која нас је задесила кроз историју. Тај исти Режим, који је био неспособан да заштити српске националне интересе, који је био неспособан да нас извади из социјалне беде-руши нам правни поредак! Угрожавајући и оно мало тековине које смо тешком муком изборили, рушећи комунистичку диктатуру. Тај левичарски режим оличен је у једном човеку који је стао на чело изборне листе три левичарске странке-Слободану Милошевићу. Он мора што пре да падне! Он је уздрман! Они су нам отимали посланичке мандате '94, '95 и '96 године. Отимали су нам одборничке кандидате '96. године, и народу је прекипело! Народ не може и неће да толерише ту отимачину. Народ дубоко незадовољан. Неки нас питају, због чега смо подносили тужбу на ову одлуку Градске изборне комисије? Вратили су нам пет мандата, а ми тражимо седам! И хоћемо свих седам, и хоћемо да се до краја поштује закон, а не законитост!

Неко мора да иде у затвор! Или чланови изборне комисије, или судије! Или они који су им дали налоге да крше закон!

Ми мислимо да ће у затвор морати да иду и једни и други и трећи! Питају нас неки: „А што и ви не изађете на улицу?“ ми, бисмо можда и изашли да

они нису марширали пред немачком и америчком заставом никад нећемо марширати! Нећемо зато што они изазивају улично насиље, крвопролиће, јер се онда лакше обрачунава са грађанским протестом. Има још много разлога због којих не можемо са њима! Ми српски радикали смо људи домаћини! Ја не могу да изађем на неки протест, па да ми жена неког политичара командује да бацам бомбе или узмем пушку! Моја жена седи код куће и чува децу! Зато браћо Срби и сестре Српкиње, све је очигледније да су се велике силе умешале у садашњу политичку кризу! Али оне не подржавају само једну страну. Они на конопцима као марионете држе и људе из режима левичарских странака и људе из коалиције „Заједно“. Воде рачуна да се режим ослаби, али да још не падне. Зато што Американци нису завршили послове које су започели са левичарским режимом. Хтели би прво Космет. Можда Рашку, Црну Гору, можда Војводину, па да се отарасе тог режима? Да га одбаце на сметилиште историје! Американци неће ни Ђинђића, јер је он очигледно немачки човек. Неће ни Драшковића, јер је очито неозбиљан политичар, и не може да буде домаћин у својој кући. Знају они да ни Весна Пешић није ни за шта! Американци желе латентну кризу док не нађу неког погодног кандидата кога ће наметнути као лидера странке из коалиције „Заједно“. Некога сличног Милану Панићу, Драгославу Аврамовићу, или већ неког ко личи на њих. Е ми то нећемо! Ми хоћемо да што пре падне овај левичарски режим. Хоћемо Слободана Милошевића и левичарске партије да победимо на демократским изборима, а не уличним крвопролићем и пучем! Ми наше синове морамо чувати да спасавају отаџбину, а не да гину на београдским улицама у сукобима политичара! Видите, већ пуних седам година имамо политичке сукобе у Србији.

Оснивач и издавач: Др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник: Синиша Аксентијевић, заменик главног и одговорног уредника Петар Димовић

Адреса окружног одбора СРС 21000 Нови Сад, Кеј жртва рације 2

Новине „Велика Србија“ уписане су у регистар средстава јавног информисања Министарства за информисање бр. 1104 од 5. јуна 1991. По мишљењу

Министарства за информисање бр. 413-01-551/91-01 „Велика Србија“ је производ из Тарифног броја 8, став 1. тачка 1 алинеја 10, за чији промет се плаћа основни порез по стопи од 3%.

А ни један политичар није погинуо, зато што су они увек на сигурном. Гину туђа деца, случајни пролазници. Добијају батине. Продубљује се мржња. Једни нападају друге. Туку и ломе кости. Да ли то Србија заслужује? Не заслужује! Ми ове године имамо изборе у Србији, парламентарне и председничке. На тим изборима морамо да срушимо коалицију „Заједно“. На те изборе који се морају одржати ове године, Српска радикална странка ће опет изаћи самостално! Имаћемо кандидате за све посланике у свим изборним јединицама. Имаћемо свог кандидата за председника Републике Србије. Земун је за нас српске радикале огледна општина! Овде у Земуну ми показујемо како ће то изгледати кад Српска радикална странка буде владала Србијом и српским земљама.

Ми вам никада нисмо обећавали мед и млеко! Ми вам обећавамо реке занова, много напорног рада, али вам нудимо поштење, правду, законитост! Нудимо вам власт која је сервис грађана и која ће сузбити корупцију. Власт која ће уништити криминал, која ће успоставити правду. Такву власт Србија заслужује. Такву власт ће Србија и имати. Шире разне лажи и клевете против Српске радикалне странке, кажу: „Опет се са социјалистима, јер нећете са коалицијом „Заједно“! Ми нећемо ни са једним ни са другима!! Нисмо хтели у владу са социјалистима ни када смо били у најбољим односима са Слободаном Милошевићем. Поготово нећемо сада када смо остали без Српске Крајине, трећине Републике Српске, када нам је економија потпуно упропашћена, па

нам глад царује Србијом! Али, нећемо ни са онима који би да шурују са Милошевићем! Драшковић добио кућу на Кошутњаку, а Милошевић тражи комисију ОЕБС-а. А шта ако комисија ОЕБС-а затражи од Милошевића да врати одборничке мандате, а од Драшковића да врати кућу народу. Јер није Драшковић ту кућу могао да добије са неба. Власт је ту кућу некоме отела, па њему дала. Некоме је власт отела паре, а њему сазидала кућу. Може ли неко за нас радикале да каже да смо се огрешили о свој народ? Или да смо лопови? Може ли неко да каже, да бежимо од свог народа? Ми до три сата ноћу примамо грађане у Земуну. Не само из земушке општине и у већини случајева не можемо да помогнемо, али можемо да саслушамо! Можемо да разговарамо. Да учимо непрекидно који су то народни проблеми. Каква је народна патња? Да јој налазимо лека. Браћо Срби и сестре Српкиње, време је да Србији сване! А Србији ове године може да сване! Ако јој сване, Србија ће имати пријатеље попут господина Жан Мари Ле Пена, и других искрених патриота широм Еворпе. Једни кажу: „Ако ви доћете на власт, велике силе ће вас блокирати!“ Није истина! Они блокирају оне који су слаби, нејаки, који се плаше, а кад пред собом имају некога ко ће да удари шаком о сто, да загрми - онда и Запад ћути! А каква је сада ситуација у Србији, странке левог блока и коалиција „Заједно“, просто се такмиче ко ће се више додворити страним силама. Ко ће више испуњавати дејтонске обавезе? Ко ће више направити уступака... Левичари и Милошевић кажу: „Ако ми

паднемо нема ко да спроведе Дејтонски споразум“. Вук Драшковић непрекидно обећава да ће одмах испоручити Србе Хашком трибуналу! Ђинђић почетком септембра прошле године даде интервју немачком „Шпиглу“. А коме би - него немачким новинама - немачки ђак?! И каже, ако он дође на власт, па се појаве Караџић и Младић, „он ће их одмах ухапсити и испоручити у Хаг“! Па шта онда ми са њима да тражимо? Када држимо конференцију за штампу и јавне скупове, шта нам се дешава? Медији под контролом режима објаве само оне делове где нападамо коалицију „Заједно“. Медији под контролом осталих сила, углавном објаве само оне делове где нападамо режим! Човек, да би био правилно информисан, мора све да чита, и да вади реченицу по реченицу, таква нам је нажалост медијска ситуација у Србији. Али ми знамо да и ви наши пријатељи, наши чланови и симпатизери имате поверења у српске радикале. Јер вас никада нисмо слагали и нисмо изневерили. Знате да ћемо ми, српски радикали у лице рећи истину и све оно што ми мислимо. Истина је наше најјаче оружје! Са њом ћемо победити. Ни од једног свог циља нећемо одустати. Ми смо једина политичка партија која у свом програму никада ништа није мењала. За нас је наш Програм, наша светиња. Програм ћемо остварити уз вашу помоћ! Србија ће живети животоном „достojним човека“. Србија ће процветати. Србијом ће царовати правда, правни поредак, демократија и слобода. Ујединићемо све српске земље и створити велику Србију! Живела велика Србија!

Пошто СРС у Сремским Карловцима нема просторније, приступницу послати на адресу: СРС окружни одбор, 21000 Нови Сад, Кеј жртвава рације 2

ПРИСТУПНИЦА

број чланске карте

1. Име и презиме
2. Име родитеља
3. Матични број
4. Место становања
5. Адреса
6. Телефон
7. Општина
8. Република
9. Месни одбор
10. Школска спрема
11. Запослен у (назив фирме)
12. Занимање

Датум учлањења:

Својеручни потпис

Упознат сам са Статутом СРС и добровољно приступам у чланство СРС

Маја Гојковић

Ових дана ме често представници седме силе питају како изгледа политичка разгледница Новог Сада марта 1997. годне. Да сам фотограф у свет бих слала парче црног картона на коме би писало „Нови Сад и дању и ноћу“, али пошто пишем мој опис може да буде сажет у једну једину реченицу и да тиме буде речено све. У Новом Саду ништа ново! Вероватно да би се разликовали од Земуна, у коме је опет све ново, наравно у позитивном смислу речи.

Зашто мој град ћути? Да ли су у тишину поведени разочараношћу својим избором да град води коалиција „Заједно“ или је нешто друго у питању. Али, прошло је већ фамозних сто дана који се свуда у свету „дају“ новој власти да почне да испуњава барем делић предизборних ватрених обећања, на основу којих се и задобија поверење гласача. Да је мене неко нешто питао већ првих секунди владавине коалиције „Скупа“ ја бих знала да ће они владати исто првог као и стотог дана. Дакле, како? Никако? Социјалисти нису желели да пониште изборе у Новом Саду. Или се нису у оној новембарској збрци сетили тога, или су одлучили да овај град поклоне опозицији (у договору или са лидерима СПО и демократа) или су хтели да главни град Војводине послужи као огледно добро на којем ће „сви скупа“ показати сву своју неспособност да управљају градом какав је овај наш.

САМИ ПРОТИВ СЕБЕ

Који је од ових разлога код социјалиста превагнуо не знам (мораћу да, као и остали, сачекам време отварања разних тајних архива), али власт у Новом Саду је првог дана по објављивању резултата дру-

ТАКСИСТИ ПЛЕМЕНИ- ТОГ ПОРЕКЛА

гог круга избора глат прешла из руку левих у руке још левијих. И сами изненађени изненадним развојем догађаја новосадски лидери СПО-а и Демократске странке прве дане своје владавине потрошили су на организовање протестних демонстрација „самих против себе“. Сва срећа да су моји суграђани паметни, читали су и позициону и „опозициону“ штампу, гледали сателитске канале, па им није падало на памет да излазе на улице, јер су добили оно за шта су и гласали. Али, да су знали шта их чека?

Сигурна сам у то да Новосађани сигурно нису гласали за градоначелника и његову камарилу, који су, уместо да су прионули на посао мењања свега што није ваљало док су социјалисти владали градом, држали млаке говоранице са балкона (балкони су им изгледа у крви) и обраћали се својим малобројним члановима странака и случајним пролазницима поред зграде тзв. владе општине. Нити је неко свој глас дао људима који свакодневно јуре градом у (некад) и више од двадесетак аутомобила. То су они људи који су држали говоре и који су успевали једино да увесељавају пешаке и нервирају остале возаче. Градске улице нису успели да блокирају, а сврху тих протеста нико није разумео. Власт су добили на послужавнику. И шта сад? Најгоре је што ни они („Заједно“) не знају ни сами.

„ДИ ЈЕ“ И „ЋЕ ЈЕ“

Једино што знају то је да се труде да направе раздор међу самим Новосађанима. Поделе на староседеоце и придошлице одмах су активирале. Почело је пребројавање ко је рођен у Новом Саду, ко је дошао, али и које године је дошао. Није ми јасно само са којим правом то покрећу баш људи који се тренутно налазе на челним местима Скупштине и Извршног одбора Новог Сада, када ниједан од њих није рођен у граду у којем форсирају те поделе. Челници владајуће коалиције се толико труде да све одраде што им лидери њихових странака наложе да ураде (а они упутства добијају опет од својих спољних налогодаваца) да долазе у скоро комичне ситуације. Тако Личанин, Црногорац итд. деле, у многобројним интервјуима које ових дана у изобиљу дају, становнике српске Атине на „ди је?“ и „ће је?“ Ја као и већина у граду, у коме волим да живим, разлику не схватам, као што нисам разумела ни разлог оснивања најновијег такси удружења под називом „Војвођани“. Оснивачи примају у своје

удружење само оне чланове који су рођени на територији Војводине, али и њихови родитељи, бабе и деде. Знам да никада нећу ући у возило овог удружења, иако сам по неким њиховим критеријумима Војвођанка и требало би да скачем од среће што смо добили таксисте са тако племенитим пореклом. Препоручујем творцима овог удружења да буду доследни у свом „чистунству“ и да уведу критеријуме и за муштерије. Апсурд је да „одабрани“ возачи примају („ће ти је то“) новац од „неодабраних“ муштерија. Зар не?

БЛИСКИ СУСРЕТ СВИЛАР - ПЕРОШЕВИЋ

Тако размишља и ради новоустоличена власт и „први људи“ Новог Сада. А, проблеми бивших владајућих социјалиста и реформиста не нестају, већ расту неспособношћу Вукових и Ђинђићевих новосадских пулена. Касе су и даље празне, толико најављивано рушење медијске блокаде, наравно, да није ни започето, није покренут ни најобичнији билтен активности „општинара“ (ако „активности“ уопште имају). Иако су гласачи, жељни промена корумпираног директора, гласали за „заједнаше“, ови им нису након избора чак ни ту жељу испунили. Можда је ту тајна олаке предаје социјалиста коалицији „Заједно“. Уосталом, тешко бледи слика виђена на РТС-у срдачног (и више од тога) сусрета (одмах по завршетку избора) градоначелника Свилара и главнокомандујућег социјалисте у Војводини Бошка Перошевића.

Првих „сто пробних“ дана „Заједно“ на власти ништа ново и ништа добро није Новом Саду донело. Али ће натерати бираче да на наредним изборима знају не само шта неће, него и шта хоће и шта ком ко нуди. Не сећам се да сам програм за град Нови Сад видеала, ни пре ни после избора. Сада ни не морају да нам га показују, требало би, ако га имају, већ увелико да га примењују. Ако уопште коалициони партнери могу око нечега да се договоре, јер јавна је тајна да је коалиција у распаду и да је Ђинђић и Драшковић у Београду на мишице одржавају.

Како то у пракси изгледа, илустрирајем пример свађе СПО и демократа да ли да се Нови Сад украси почев од Нове године или од католичког божића, новим увозним лампионима (од чијих пара). Да би страсти смирили, Зоран и Вук су послали депешу: Украсите улице за 8. март! Дакле, ни по бабу ни по стричевима?!